

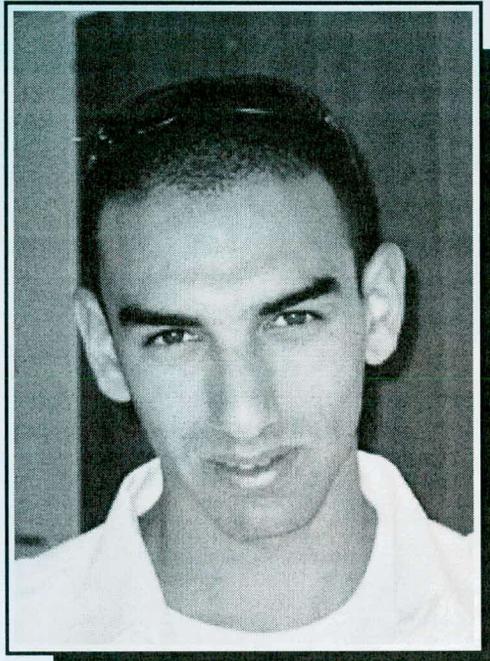

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מ.א. 6411989

רס"ל קומימי רענן ז"ל
בן 23 בנפלו

רס"ל קומימי רענן רני ז"ל

בן יקרה וזכריה

נולד בירושלים

ב-ד' בשבט תש"ם, 22/1/1980

התגייס ב-7.7.1998

התגורר בעמינדב

נפל בפעילות מבצעית

ב-ח' באלול תשס"ג, 5/9/2003

שרת בחיל הים

יחידה: קומנדו הימי

מקום נפילה: שכם

באזור: יהודה ושומרון

נקבר בירושלים - הר הרצל

אזור: ד, חלקה: 7, שורה: 12, קבר: 2.

הותיר הורים וארבע אחיות - אורטל
אורית, שירית ואיילת

קורות חיים

בן הזקונים של יקרה וזכריה. נולד ביום ד' בשבט תש"ם (22.1.1980) במושב עמינדב בירושלים. אח לשירית, איילת, אורית ואורטל.

רענן היה ילד רגוע וסבלני, ילד שמח וסקרן. הוא הגיע מאוד בוגר ועצמאי לגן הילדים ולבית הספר. שובה לב היה. צנוע, חייכן, טוב לב, שקט, עוזר ותומך, אהוב על כולם. בגן נהג להגן על הילדים החלשים יותר. כשבגר אהב לעזור לנזקקים גם אם אינם מבני עמו, משום שתמיד ראה את האדם שבכל אחד. רענן נהג לפי מידת החסד, הרבה בגמילות חסדים, כיבד את כל הסובבים אותו, כל כולו אצילות נפש. שמות חיבה רבים היו לו: רני, ראנצ'וק, בובו, קוקו, קוממי.

בכיתות א'-ד' למד בבית הספר במושב גבעת יערים. המורות קראו לו נסיך, כיוון שהיה ילד מיוחד, בעל אופי נעים ומזג נוח, ידען וחכם ביחס לגילו. הוא היה נבון מאוד ומודע לכך שאינו יודע הכול, לכן לא התבייש לשאול ולחקור. רענן היה התלמיד היחיד שנכנס כל בוקר לחדר המנהל כדי לקדמו בברכת בוקר טוב.

על אף האהבה הרבה שהרעיפו עליו הוריו בהיותו בן זקונים, הוא לא היה ילד מפונק, אלא הבין את מקומו. רענן הצטיין בכיבוד אב ואם ותמיד עזר להם ותמך בהם. רענן זכה באהבה רבה אך החזיר לא פחות, ואהב את משפחתו אהבת נפש. הוא נהנה לשבת עם כולם לשולחן השבת, לבקר אצל הדודים והחברים, הקדיש מזמנו למקטן עד גדול. רני מצא שפה משותפת עם אנשים מבוגרים ועם ילדים בני ארבע.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רס"ל קומימי רענן רני ז"ל

לרני היה לב גדול, הוא נתן לכולם מעצמו, אהב את כולם. חבריו שהיה מוקף בהם הוזמנו לביתו. שעות רבות הם בילו במשחק ובכדור. רני פרגן לכל אחד על פי אישיותו, אהב לעזור לחבריו שהיו זקוקים לעזרתו. הוא היה חבר נאמן ואוהב. בכיתות ו'–ח' למד בבית הספר הממלכתי דתי "מימון" בקריית משה, ירושלים. ומכיתה ט' עד י"ב למד בתיכון "אורט ספניאן" בעיר.

הוא היה חדור מוטיבציה להתגייס ליחידה קרבית מובחרת, למרות שאמו התנגדה לכך בהיותו הבן היחיד במשפחה. אחרי שעבר את הגיבוש לסיירת מטכ"ל, ויתר על שירות בסיירת והחליט שהוא רוצה להגיע לשייטת 13. "האהבה שלו לשייטת הגיעה מהים", הסבירה חברתו חנה. "הוא היה מספר לי על הים, על רוח מערבית, גלים דרומיים, ההשלכות מבחינת הסחף והמערבולות". מועמדותו לשייטת נדחתה בשל ליקוי בראייה והרכבת משקפיים. הוא החליט לעשות הכול כדי להגשים את החלום, ועל אף שגויס ב-7.7.1998 בחר לדחות את השירות כדי לעבור ניתוח להסרת משקפיים.

במהלך תקופת ההמתנה לגיוס מחדש, למד בשעות הבוקר שנת י"ג במגמת טכנאי אלקטרוניקה ב"אורט ספניאן", ירושלים, ועבד בשעות הערב כשליח ברשת המבורגרים. בכסף שחסך מימן לעצמו את ניתוח הלייזר בעיניים. בסכום שנותר הפתיע את אמו והודיע שקנה לשניהם כרטיסי טיסה ללונדון. רני ואמו נסעו לטיול בפרק הזמן שנותר לו עד הגיוס. שניהם נהנו מאוד ורני הרגיש סיפוק אדיר על שהצליח לשמח את אמו.

רענן התאמן רבות לקראת השירות ונהג לרוץ מרחקים ארוכים. אך התברר כי צה"ל אינו מאפשר למתגייסים לעבור מגיבוש אחד לאחר בין יחידות מובחרות, ומכיוון שכבר עבר גיבוש לסיירת מטכ"ל, לא יוכל לעבור גיבוש של השייטת. באהבתו ובמסירותו העזה לשייטת 13 היה רני עיקש ועמד איתן על דעתו, לחם בכל דרך, והגיע אפילו עד מפקד השייטת. לבסוף הצליח לקבל אישור לגיבוש נוסף, אותו עבר בהצלחה והתגייס לשייטת בפברואר 2000. בזכות התמדתו ועקשנותו השיג את מבוקשו. "כאשר הודיעו לך שהתקבלת לשייטת לא היה מאושר ממך, פשוט קרנת מאושר", כתבה אמו לאחר מותו. חברו סיפר כי "רענן דיבר תמיד על החלום שלו להתגייס לשייטת. זה מה שהוא תמיד רצה. הוא הרגיש שהצליח להגשים חלום". רני היה שבע רצון משירותו הצבאי, אהב את השייטת ונהנה מכל רגע, מהמבצעים ומהחברים.

לא היה לו מורא בפני סמכות, תכונה זו אפיינה אותו מילדות וגם כלוחם שייטת. כאשר חשב שמפקדו שוגה, העיר לו בדרך חכמה. רני מצא דרך להגיע לבעלי סמכות לא רק בעבור עצמו, אלא גם כדי לסייע לחלשים ולנזקקים. הוא ידע לומר מה שצריך לומר ובזמן הנכון. מפקדיו אמרו שאי אפשר להתעלם מנוכחותו, ושהוא ממגנט בשקט שלו. נוסף על כך, לרני היו יכולות טכניות גבוהות מאוד. הוא היה צלף ונווט מצוין, ואם חבריו נתקלו בבעיה, רני היה הכתובת. במהלך השירות בבוחן ימי קיבל מדליות.

במושב הצניע רני את עובדת היותו לוחם שייטת ומיד כשהגיע הביתה הסיר את מדיו "ועלה" על בגדים אזרחיים. הוא היה מגיע הביתה עייף מאוד ומיד נרדם, אך לא ויתר על אהבתו הגדולה למשפחה ותמיד מיהר לבקר את הסבים והסבתות במושב. טל אחייניתו כתבה: "כשהיית נכנס הביתה הבית היה מאיר. הקרנת על כולם מהשמחה והטוב שהיו בך. כולנו, מקטן ועד גדול היינו קופצים עליך, מחבקים ומנשקים אותך". רני ידע למצות את החיים לצד השירות הצבאי הקשה. תחביבים אינספור היו לו. לעיתים,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רס"ל קומימי רענן רני ז"ל

בחופשה מהצבא נסע לחו"ל, בכל פעם למדינה אחרת – פעם לטיול סקי, פעם אחרת לטיולי ג'פים ואופנועים. מאחר שאהב מאוד אופנועים, הוציא רישיון לאופנוע 500 סמ"ק. רני אהב את הארץ ואהב לצלם נופים. הוא טייל רבות במדבר יהודה. כחובב ספורט אתגרי התנסה בצניחה חופשית, בצלילה, בסנפלינג ובטיפוס הרים. כמו כן בצעירותו שיחק כדורסל בקבוצת אליצור ירושלים. רני גם אהב לקרוא ספרים, בעיקר ספרות של לוחמים, אהב לבלות עם חברים, ללכת לסרטים.

אחיותיו היו גאות בו, בגבורתו, בשלוות רוחו, בכוח ובידע שהיה רק לו. רני היה מעורה בכל הנעשה בבית, ותמיד עודד ופרגן. עם אמו דיבר בטלפון לפחות פעמיים ביום. כאשר היה יוצא לפעילות בשטחים דאג לידע אותה שלא יהיה זמין, וכשיחזור ייצור קשר. תוך שבוע וחצי היה אמור לצאת להדרכה עד סיום השירות. המשפחה כולה חיכתה לרגע זה בכיליון עיניים. הוא הרגיע את אמו שתוכל סוף סוף לישון בשקט, הבטיח להוריו שייצא הרבה הביתה ויבלה עמם: "עכשיו תתחילו לחיות, תצאו לחופשות, אני אדאג לכם. מספיק עבדתם קשה, כולנו כבר גדולים ויכולים לדאוג לעצמנו".

ביום חמישי בלילה 4.9.2003 כיתרו חיילי הקומנדו הימי בניין רב-קומות בשכם שבו התבצר בכיר החמאס, מוחמד אל-חנבלי. כאשר החיילים סרקו את הקומה השלישית פתח אל-חנבלי לעברם באש. מתוך פיר המעלית זיהה המחבל את לוחמי צה"ל עולים במדרגות הבניין, ופתח באש לעבר הקומה השלישית והרביעית. רענן הוכיח גבורה עילאית כאשר התעקש לפרוץ את דלת המעלית כדי למצוא את המבוקש במקום מסתורו, רענן צעד ראשון במדרגות ובחילופי האש – נהרג. חייל נוסף שהלך אחריו נפצע קשה ושלושה חיילים נפצעו קל. אל-חנבלי נהרג מאש החיילים.

אמו ספדה לו במכתב ארוך שבו פנתה לבנה: "תמיד שידרת אופטימיות וביטחון, היית בג'נין ב'חומת מגן', ניצלת בנס ממות, נפצעת קל ולא סיפרת לנו אפילו את זה. שמענו מהחברים שלך עכשיו. לא ידעת פחד מהו!... היית שנה ושמונה חודשים ב'מכין', תקופה לא קלה דאגנו לשלוח לך חבילות כל שבוע לכבוד שבת, דיברנו בסופי שבוע מספר דקות, ראינו אותך בקושי פעם בחודש, אבל הייתה לך מטרה. אמרת לי, 'אימא, אני כל כך רוצה לסיים מסלול ולראות אותך בטקס המרשים כל כך גאה'. וזה מה שבאמת היה. כאשר הפכת ללוחם נכנסתם לתקופה קשה של מלחמה בטרור, למרות שאמרת, 'אימא אל תדאגי, הייעוד שלנו בים, ובים אין כמעט תאונות' ככה ניסית להרגיע אותי, מסתבר היום שהיית בכל כך הרבה מבצעים מוצלחים... תמיד אמרת, 'אימא אנחנו מיומנים, יודעים את העבודה, תופסים מחסות, פועלים נקודתית וחוזרים לבסיס'. הביטחון שלך הקרין עלינו ולא האמנו שמהו רע עלול לקרות לך. רני, הגדלת לעשות כאשר נכנסת לקבע והקדשת את המשכורת הראשונה שהרווחת לטובת רכב חדש למשפחה, ביום שנהרגת נפרע הצ'ק האחרון. כמה אכזרי! לא בזבזת זמן, ניצלת כל רגע בחיך לעזרה והנאה, לא יאומן כמה חברים רכשת... לא תאמין, אבל ישנם אנשים שרוצים לקרוא לבנם שייוולד רענן כשמך, ושיהיו לו התכונות שלך... ועוד כתבה אמו יקרה: "האמנת בדרך בה בחרת... הספקת בשנותיך המעטות הרבה מאוד, השפעת על הרבה מאוד אנשים והצלחת לשנותם ולהאיר את דרכם. הענווה, הצניעות, טוב הלב, העזרה לזולת ואהבת האדם היו נר לרגליך. מבטך החודר ועיניך הטובות זכורים לכל מי שאותך פגש. אנו, בני משפחתך, גאים על שהייתה לנו הזכות להיות חלק ממך".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רס"ל קומימי רענון רני ז"ל

"עוד אני שומע אותך מדבר על החיים המשוגעים שנעשה ביחד אחרי השירות הצבאי," אמר האב זכריה, "אמרת לי, 'אבא, אני עוד אלמד אותך לטפס על מצוקים ואפילו לצנוח צניחה חופשית אם אינך פוחד".

אחותו שירית ספדה לו: "הגרוע מכול קרה. הדבר שחששנו ממנו בכל שנות שירותך... הייתכן? אחי הצעיר, היחיד, גבר מרשים וחסון, 'שאקל' בשפתכם, נהרג בשכם? אהבתי כשחיבקת אותי בזרועותיך הגדולות והנעימות. הקפדתי להתקשר אליך כל יום ולפתוח ב'היי מותק', וענית לי, 'היי מותק! מה שלום הילדים שלי?' עם מי הילדים שלי ישחקו ב'מלחמה'? עם מי ילכו לבריכה ולמי יראו את הביצועים החדשים והצלילות? הם אהבו אותך אהבת נפש, רני!..."

חברו נזכר: "רני (קוקו)... מאציל את חיוכו על כל אחד בלא בושה יתרה. כנראה שהוא אינו יודע את עוצמתו של החיוך הזה. שובה ומקרב כל אחד אליו, כאילו היה אחד מילדיו... החיוך מראה את מה הלב מרגיש, ולך יש לב רחב כגודל החיוך".

אמנון מפקדו כתב בשם הצוות כולו: "אדם קרוב אצל עצמו ואצל אהוביו. ואני אהבתי את רני. אהבתי את מבטו מלא ההבעה, את צחוקו המתגלגל. אהבתי את שיחותינו בהם הציג את דעותיו באופן נחרץ עד קנאה. אהבתי את תכונותיו האצילות. אהבתי את תשוקתו האגרסיבית לבלוע את החיים כמה שרק אפשר... בזכות יסודיותו ומקצועיותו הוא חשף את מפקד החמאס בשכם שעמד לפגוע באזרחים חפים מפשע. הוא הלך כשהוא מגן עלינו בגופו, על חבריו לצוות שכל כך אהב. הוא הלך כמו שרני יודע ללכת, בגדול". החברים לצוות הוסיפו: "קוממי, אתה היית הדבק של הצוות, החבר, האבא של כולנו. תמיד בוגר ועם נקודת מבט נרחבת. בכל מה שנגעת הצלחת... תמיד שאפת למצוינות... המחשבה שלך הייתה לא שגרתית וידי הזהב המופלאות שלך תמיד שאפו להחזיק בחצי "גינס" עם החבכה..."

חנה חברתו כתבה לאמו, יקרה: "... עם רני דיברתי המון על כל הדברים שהוא אהב, ואת כמובן תמיד היית בראשם. יקרה, הבן שלך היה האדם הנפלא ביותר שזכיתי להכיר, האציל, היפה, הטוב, התמים, האוהב כל אדם. וכל כך היה לנו טוב ביחד, כל כך אהבנו ביחד, כל כך כיבדנו זה את זה, היו לנו כל כך הרבה דברים משותפים שרצינו לעשות, כל מיני תוכניות ל'אחרי הצבא', ורני השקט והחכם היה תמיד נותן הרגשה של ביטחון ושלווה... הוא היה מרגיע אותי ואמר ש'ממש, אבל ממש אין לי מה לדאוג' ולא יקרה לו כלום... ראנצ'וק החמוד שתמיד עושה עשרה דברים בו-זמנית כי אף פעם אין לו זמן, שיוצא הביתה וישר מתחיל לעבוד בגינה, לפנות את הגרוטאות מהחצר, שחולם לעשות לאימא שלו גינה יפה, כדי שתשב שם בערב ותנוח מעמל היום..."

מתוך שיר שאושיק גיסו כתב לזכרו: "עצוב לי לראות לפעמים מטפסי הרים / זה מזכיר לי אותך / יכולת יותר או פחות / לא לוותר, לנסות. // עצוב לי לראות לפעמים / ים, צוללן או סירה / זה מזכיר לי אותך / כי מן הסתם נתת את כולך / פחות או יותר / אבל בטח לא מוותר. // איך אזכור אותך, בעצם, / עובד חרוץ, תלמיד מצטיין / ילד של אימא, חייל רץ קדימה? / הרי בכול היית ראשון / ראשון לתת, ראשון לעזור / ראשון לנסות, ראשון לעשות. // מאיפה עוז ותעצומות? שאלתי, / איך בפשטות אצלך / 'להמשיך לעשות' / זה עניין יומיומי שאסור לשנות... // ללכת מחיל אל חיל / זו עשייה. זו דרך חיים. // צו החיים!"

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רס"ל קומימי רענן רני ז"ל

עשרה חודשים לאחר נפילתו בקרב, נולד לרענן אחיין חדש הקרוי על שמו. מאז נולדו עוד שני בנים הקרויים על שמו "רענן". האחד לחברים טובים והשני לחברו מהצבא. במושב עמינדב הוקם גן ואנדרטה לזכרו ולזכר בן דודו מנשה קוממי שנפל שנה אחריו. ספר תורה נכתב לזכרו של רענן והוכנס לבית הכנסת במושב עמינדב. ביום השנה למותו וביום הולדתו מארגנת המשפחה ערבי לימוד לזכרו. חבריו של רענן לצוות מקיימים מדי שנה ערב שירה עם אמן לזכרו ולמחרת יוצאים לטיול שטח עם לינת שטח. מדי שנה מצטרפים צוותים חדשים שלא הכירו את רני וחונכו על מורשתו. רב סמל רענן קוממי, נפל בקרב בשכם, ביום שישי ח' באלול תשס"ג (5/9/2003). בן עשרים ושלוש וחצי היה בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. רענן הותיר אחריו הורים ארבע אחיות ושבעה אחיינים. הכיתוב האישי שנכתב על קברו: "לוחם שייטת 13 האמיץ, הענו והאהוב, שחרף נפשו להצלת חבריו ועמו".